DEN RØDE KRIG

Ungsocialistisk Organ

Nr. 2.	15 Øre pr. Nr. I Udlandet 20 Øre.	Marts 1921.	2 Kr. aarlig. I Provinsen 2 Kr. 25 Øre.	4. Aargang.

Krapotkin er død.

En Drømmer, en Seer, en Digter, en Vismand — en Aand af en profetisk Storhed og af en helgenagtig Blidhed.

Hans Kamp var saa uegennyttig, og hans Maal saa stort og smukt, at „det praktiske Livs Mænd", ansaa ham for „kun en Drømmer", fordi saa rene Karakterer ikke plejer at forekomme i disse Mænds Selskab.

Hans Betydning vil først kommende Aarhundreder faa at se i dens praktiske Virkninger. — Det er ham, som har gjort de anarkistiske Theorier til Videnskab; nøgtern begrundet historisk og socialøkonomisk Erfaringsviden. Ved et grundigt Studium af hans Skrifter maa al Tale om „blaa Idealisme", falde. Her fremlægges Kendsgerninger og tørre Tal fra Fortid og Nutid. Her bygges paa Kendskab til Menneskenaturen, som den er, og aldeles ikke, som mange tror, paa en idealiseret Type, som „Englevingerne er ved at vokse ud paa".

I Modsætning til den overfladiske Pessimisme, som er moderne overfor Menneskets moralske Egenskaber, og den ligesaa overfladiske Optimisme, som ganske vist er sjældnere, bygger Krapotkin sine Theorier paa de omhyggeligste Undersøgelser af Menneskenes Liv og Adfærd her paa Jorden i Dag og i Gaar, og danner heraf sine Meninger om, hvorledes de vil og kan indrette sig i Morgen.

Og disse rolige, fornuftige Tanker om Fortid og Fremtid har hans rige Hjærte iklædt saa gode og kloge Ord, at hans Bøger er som Evangelier at læse, overbevisende, forædlende, indgydende Haab og Tro paa Menneskehedens sociale og moralske Fremgang.

Af *Peter Krapotkin* er nedennævnte Bøger udgivet i Skandinavien.

Paa Dansk:

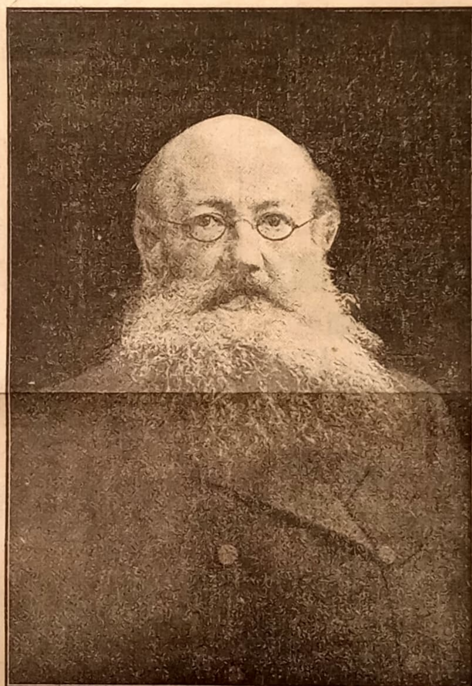
En Anarkists Erindringer,
Gensidig Hjælp,
Haandens og Hjærnens Arbejde,
Marker, Fabriker og Værksteder.

Paa Norsk:

En Oprørers Ord,
Brødets Erobring (udgaaet),
Anarkiet, dets Filosofi og Ideal,
Til de Unge,
Anarkistisk Kommunisme.

Paa Svensk:

Anarkisme og moderne videnskab,
Erövringen af Brödet,
Staten och dess historiska gärning,
Den modärna staten,
Den ryska Litteraturens Historia,
Anarkisternas verksamhet under revolutionen,
Den franska revolutionen (under forberedelse).

Peter Krapotkin.
9. December 1842 — 8. Februar 1921.

Georg Brandes om Peter Krapotkin.

I en Fortale til den danske Oversættelse af Peter Krapotkins Bog: „En Anarkists Erindringer" skriver Georg Brandes bl. a. følgende Karakteristik af Peter Krapotkin:

Mangen Mand eller Kvinde har udført et stort Livsværk uden derfor at have ført et stort Liv. Mangen Personlighed fængsler, skønt hans Levned er ubetydelig og hverdags — Krapotkins Liv har været baade fængslende og stort.

Man vil i hans Levnedsløb finde alle de Elementer, hvoraf et bevæget Liv bestaar: Idyl og Tragedie, Drama og Roman. —

Faa Mænd har som Krapotkin bevæget sig i alle Samfundets Lag og kendt dem alle. Hvilke Billeder: Krapotkin som lille Barn i Maskeradedragt ved Kejser Nikolajs Tronstol og som Page løbende efter Alexander II for at beskytte ham mod Farer — og siden i Fængslet koldt afvisende overfor Storfyrst Nikolaj eller med Rædsel af en underjordisk Banknings Forvirring lyttende sig til, hvorledes den fangne i Cellen under ham Dag for Dag mere mister Herredømmet over sin Forstand! Han har været kejserlig Kammerpage og fattig Skribent, har ført Studentens, Officerens, Videnskabsmandens, den Opdagelsesrejsendes, Administratorens, Fangens og den landflygtige Agitators Liv. Han har som Flygtning til sine Tider maattet leve og af Te og Brød som en russisk Musjik og været udsat for Spioneri og Mord som en russisk Kejser.

Faa Mænd har desuden overskuet saa vidt et Felt. Ligesom Krapotkin i sin Egenskab af Geolog ser ud over Hundredtusinder af Aars forhistoriske Rækkefølge, saaledes overskuer han sin Tidsalders hele Kultur. Til den litteraære og videnskabelige Dannelse, der erhverves i Studiestuer og paa Universiteter, Kundskaben til Sprog, Skønlitteratur, Filosofi, højere Mathematik, har han tidligt føjet den Dannelse, der indvindes i Værksteder, i Laboratorier og paa fri Mark, Studiet af Naturvidenskaberne i alle deres Forgreninger, af Militærvidenskab og Fortifikation, af Maskiner og Fabriker. Hans Udvikling lader intet uomfattet. Hvad har ikke denne livfulde Aand maatte lide, da man to Gange paalagde den et flereaarigt Fængselslivs Uvirksomhed; hvilken Taalmodigshedsprøve og hvilken Oplæring i Socialisme! Krapotkin har etsteds sagt, at den moralsk udviklede Individualitet maa være Grudlaget for enhver Organisation. Det passer paa ham selv; han er af sin Skæbne bleven tilhugget til en Hjørnesten for Fremtidens Bygning.

Der er i Krapotkins Liv et dobbelt Gennembrud, som synes mig megen Opmærksomhed værd.

Han nærmer sig Trediveaarsalderen, i Reglen den afgørende Alder

i Mandens Liv. Han er Videnskabsmand af hele sit Sind, og han gør sin store videnskabelige Opdagelse. Han har set, at Kortene over det nordlige Asien er urigtige, at ikke blot den gamle Opfattelse af Asiens Geografi er vildfarende, men at ogsaa Alexander von Humboldts Betragtningsmaade staar ganske i Strid med Kendsgerningerne. I mere end to Aa har han fordybet sig i møjsomme Studier; saa med et, en skøn Dag, ser han Forholdene for sig, som de er, som Ingen før har set dem, ser, at Hovedlinierne i Asiens Struktur ikke gaar fra Nord til Syd eller Vest til Øst, men fra Nordost til Sydvest. Han sætter sin Opdagelse paa Prøve, anvender den paa hundrede og atter hundrede særskilte Enkeltheder og se, den holder Stik. Han lærer Erkendelsesglæden i dens højeste, reneste Form at kende, som den lyksaliggørende fylder Sindet.

Netop da sk r Omslaget.

Thi umiddelbart følger hos ham Sorgen over, at denne Glæde falder i saa faa Menneskers Lod. Han spørger sig, om han har Ret til at nyde den alene. Han føler det som en højere Pligt at medvirke til den allerede indvundne Videnskabs Udbredelse til Menigmand end at gøre nye Opdagelser.

Og denne Tankegang fører han videre. I Finland, hvor han staar i Begreb med at gøre nye videnskabelige Fund, hvor han indser — hvad da var et Kætteri — at og hvorledes Isen i den forhistoriske Tid har bedækket Nordeuropa, gribes han saaledes af Medlidenhed med Elendigheden og Kampen for Brødet omkring ham, at han føler det som sin **højeste, ubetingede Pligt** at blive de Fattiges og Forsømtes Lærer og Hjælper. Og en ny Verden aabner sig for ham, idet han lærer af dem, han vil belære.

Fem seks Aar senere indtræder i Schweiz Gennembruddets andet Stadium.

Allerede langt tidligere, under Krapotkins første Schweizerophold, havde han fjernet sig fra Statssocialisternes Gruppe af Frygt for økonomisk Despoti, af Had til Centralisation, af Kærlighed til den Enkeltes og Kommunens Frihed; dog var det først efter hans Fængselstid i Rusland under hans andet Ophold blandt højtbegavede Arbejdere i det vestlige Schweiz, at den nye Samfundstilstand, der foresvævede ham, tegnede sig bestemtere for ham, som et Samfund af forbundne Associationer, samarbejdende, som nutildags de forskellige Landes Jernbaneselskaber og Postvæsener samarbejder uden nogen central Regering.

Fra da af er Krapotkins Grundsynsmaade i alt væsentli t blevet den samme. Han ved, at han ikke kan foretegne Fremtiden dens Banemener, at alt maa fremgaa af Massernes egen byggende og opførende Virksomhed, og han sammenligner til Oplysning med Middelalderens Retsreformer, Middelalderens Gilder, som skabtes nedenfra

—

Krapotkin kalder sig selv en Revolutionær. Sjældent har vistnok en Revolutionær været saa human, og med al sin Afsky for Borgerskabet saa blid. Man studser, naar han et enkelt Sted, hvor han taler om Muligheden for et Sammenstød mel Politiet i Schweiz, tilstaar et krigerisk Instinkt i sit Væsen, idet han ikke bestemt tør sige, om han følte Lettelse ved at have undgaaet en Kamp eller Skuffelse ved, at Kampen blev undgaaet. En saadan Ytring er enestaaende hos ham. Han har aldrig været Hævner, ofte Martyr; han paalægger ikke Andre Ofre, men paalægger sig dem selv. Hele sit Liv igennem har han bragt Ofre, men bragt dem saaledes, at de tilsyneladende ikke har kostet ham noget; saa lidt Væsen gør han deraf. Han er i al sin Strenghed saa lidet hævngerrig, at han stempler den, han dømmer strengest, en Fængselslæge, hvis Navn han har fortier, blot med de Ord: „Jo mindre, der siges om ham, des bedre."

Han er en Revolutionær uden Patos og uden Emblemer, der ler af alt Revolutionens teatralske Tilbehør: Eder og Ceremonier og Sammensværgelser. Han taaler Sammenligning med enhver Frihedsmand i ethvert Land Aarhundreder igennem. Ingen har været højere begavet og ingen mere uegennyttig end han.

Georg Brandes.

En sidste Hilsen fra Krapotkin.

Til det svenske Ungsoc. Parti har Krapotkin sendt følgende Hilsen:

Dmitroff (Gouvernementet Moskwa) 20 Dec. 1920.

Kære Kammerater i det svenske Ungs. Parti

Af hele vort Hjerte takke vi Eder alle tre for Eders fristende Indbydelse til Stockholm. Det skulde være mig en sand Glæde paa ny at besøge Eders Land, hvor jeg har tilbragt herlige Dage i min Ungdom.

Paa Grund af mit Helbred, som i den senere Tid er svækket, er jeg bleven nødt til at afstaa fra Tanken om at tilbringe endnu en Vinter i Moskwa under de nuværende Forhold, og vi har bosat os paa Landet i den lille By Dmitroff. Men jeg maa tilstaa, at jeg i mit nuværende Arbejde føler den Afstand fra det intellektuelle Livs Centra, som vi her lever i.

Men, uden at tale om vore prægtige russiske Venner, som det vilde være svært at forlade, vilde det ogsaa gøre mig ondt at forlade Rusland i dette Øjeblik. Trods alle Fejl i en Revolution, som tvinger sig frem under en hovedsagelig centralistisk og autoritær Form, saa skaber denne Revolution ikke desto mindre en alvorlig Forandring i Sindene med Hensyn til *Muligheden* af en social Revolution, som man begyndte at tvivle paa i Europa. Man føler en ny Aand vokse frem, som allerede gør en ren Tilbagevenden til de gamle Forhold stadig mere umulig for hver Dag, som gaar. Men jeg føler mig ikke længere tilstrækkeligt stærk til at tage aktiv Del i Arbejdet for den *ny Opbygning*, hvilket stundom faar mig til at tænke paa et Sted, hvor jeg kunde afslutte mit theoretiske Arbejde, i Nærheden af Europas intellektuelle Centra.

Af hele mit Hjerte er jeg med Eder, Kammerater og Venner, som arbejde for Menneskehedens Befrielse fra Kapitalismens Aag.

Peter Krapotkin.

Øjeblikket

af P. Krapotkin.

—

Mens Naturvidenskaberne har et Opsving, som minder om Aarhundredet før den store franske Revolution; mens dristige Opfindere hver Dag aabner ny Udsyn for Menneskets Kamp mod Naturens fjendtlige Kræfter — saa forbliver den borgerlige Samfundsvidenskab stum: den tygger Drøv paa sine gamle Theorier.

Og de herskende Klasser, de fortsætter haardnakket med at svinge Pjalterne af deres gamle Faner og forsvare den egoistiske Individualisme, Konkurrencen Menneske mod Menneske, og Nation mod Nation, og den centraliserede Stats Almagt.

De gaar fra Beskyttelsestold til Frihandel, og fra Frihandel til Beskyttelsestold; fra Reaktion til Liberalisme, og fra Liberalisme til Reaktion; fra Atheisme til Hykleri, og fra Hykleri til Atheisme. Altid frygtagtige, altid med Blikket rettet mod Fortiden, altid mere og mere ude af Stand til at skabe noget varigt.

Alt, hvad de har gjort, har været en ligefrem Fornægtelse af det, de havde lovet.

De havde lovet os, — disse herskende Klasser, — at sikre os Arbejdets Frihed. Og de har gjort os til Slaver af Fabriken, Arbejdsherren, Værkføreren.

De har paataget sig at organisere Industrien, at sikre os Velvære; og de har bragt os de uafladelige Kriser og Elendigheden. De har lovet os Undervisning, — og bragt os i en Tilstand, som gør det umuligt at erhverve Kundskaber; lovet politisk Frihed — og slæbt os fra Reaktion til Reaktion; lovet Freden — og hidført Krigen, Krigen uden Ende.

De har svigtet alle deres Løfter.

—

Men Folket er træt. Det spørger sig selv, hvor langt det er kommet efter at have ladet sig holde for Nar og styre af Borgerskabet.

Svaret ligger i den nuværende økonomiske Tilstand i Europa.

Krisen, som tidligere var en forbigaaende Ulykke, er nu bleven kronisk. Bomuldskrise, Krise i Metalindustrien, i Urindustrien, disse Kriser raser i Dag paa een Gang, truer med at blive vedvarende.

Man anslaar i dette Øjeblik de Arbejdsløses Antal i Europa til flere Millioner.

I Titusinder tæller man de[...] strejfer tiggende om fra By [...] eller samler sig truende [...] kræve Arbejde eller Brød [...] som Bønderne i 1787 strejfede paa Vejene i Titusinder, uden Frankrigs rige Jord, som [...] havde bemægtiget sig, at finde Jordlod at dyrke og en Spade [at] vende den med, — saaledes Arbejderne i Dag med tomme [Hæn]der, uden at finde de Raastoffer og Redskaber, som er nødvendige [for] at frembringe, men som en Haandfuld Ledig[g]ængere har lagt [Beslag] paa.

Store Industrier tilintetgjort, Byer, som Sheffield, lagt øde [...] digheden i England, især [...] land, thi det er der „Statsmernes" har anvendt deres Pr[...] bedst; Elendighed i Elsass, [...] i Spanien og Italien. Arbejd[sløshed] overalt, og med Arbejdsløshed Mangel og Elendighed: [...] Børn, Kvinder, som ældes [...] paa een Vinter; Sygdomme[ne] mejer ned med store Hug i [...] dernes Rækker, — se der, [hvad] er kommen til under Borgers[kabets] Herredømme.

Og de kommer og taler [...] om Overproduktion! — Over[pro]duktion? — Naar Grubearbe[jderen,] som opstabler Bjerge af Kul, har det, hvormed han kan [give] sig Varme i den strenge Vinter? Naar Væverne, som væver [...] metre af Tøjer, maa nægte [deres] pjaltede Børn en Skjorte?

Naar Murerne, som bygger [Pa]ladserne, bor i et Hul, og [Syer]dersken, som syr Mesterværker af Toiletter til Pyntedukkerne, [ikke] har andet end et hullet Sjal [til at] beskytte sig mod Vejret?

Er det dette, de kalder Indus[triens] Organisation? Man kunde [...] kalde det Kapitalisternes hem[melige] Sammenslutning til at betvinge [Ar]bejderne ved Sult.

Dette økonomiske Kaos har [naaet] sit Højdepunkt; det kan ikke [vare] meget længere. Folket er [træt af] at gennemgaa disse Kriser, [som] er fremkaldt af de herskende [Klas]sers Gridskhed.

Det vil leve i Arbejde og [...] taale Aar af Elendighed, tilsat [...] ydmygende Almisser, for [...] Aars afkræftende Arbejde, som [...] dertiden kan være mer eller [...] sikret, men altid er meget [...] net.

Arbejderen gennemskuer de [her]skende Klassers Udueligheder [...] Uduelighed til at lede Indu[strien,] deres Uduelighed til at orga[nisere] Produktionen og Omsætningen.

Folket vil snart forkynde B[orger]skabets Afsættelse. De vil [tage] Tingene i deres egne Hænder, [saa] snart det gunstige Øjeblik [viser] sig.

Dette Øjeblik kan [...] Grund af de Onder, som [...] paa Industrien, ikke lade [vente] længe paa sig. Og dets [...] vil paaskyndes af Staterne[s ...]ning, en Opløsning, som [i vore] Dage gaar for sig med Storm[skridt].

En Oprørers Ord[...]

Den røde Krig
Ungsocialistisk Organ

Udgivet af
Ungsocialistisk Forbund, Danmark
Redigeret af en Komité.
Redaktionens Adresse:
Vesselsgade 7, St., København N.
Ekspeditionen:
Vesselsgade 7, St., København N.
For København er Ekspeditionen aaben Onsdag, Fredag og Lørdag Aften Kl. 7—9.

Til vore Venner!

Grundet paa den store Arbejdsløshed, har vi været nødsaget til at inddrage Februar Nr. og som enhver ser halvere Marts Nr. Det er forkert, vi indrømmer det. Men saa fattige er vi. Just nu burde vi havde været ude hos Arbejderne hver Uge, mindst! Men Pengene regerer jo i dette Samfund — og for at trykke en Avis maa man have Penge. Med det Oplag vi har nu, dækker Løssalgsprisen ikke Udgifterne, og værre bliver det, naar som nu Arbejderne er saa fattige, at De ikke har Raad til at betale 25 Øre.

Vi paakalder altsaa vore Venners Opmærksomhed. Vi véd, at der er interesserede nok blandt Arbejderne til at holde Den røde Krig oppe! Nu paakalder vi Deres Opmærksomhed!

Man kan støtte Den røde Krig paa tre Maader: Enten ved at sælge en Del Ekspl. eller ved direkte at give økonomisk Tilskud — og ved baade at sælge Bladet og give økonomisk Tilskud.

De autoritære af forskellige Retninger, Kapitalister, Socialdemokrater etc. har Blade nok — maa det aldrig ske, at Talerøret for den fri Socialisme bliver stoppet. Den røde Krig har en Opgave just i denne Tid, som ikke varetages af andre revolutionære Blade.

Husk vel paa dette!

Anarkistisk Fantasteri.

Vil en fornuftig Far nogensinde sige til sin Søn „Se min Dreng, det som det gælder om her i Livet, er at arbejde flittigt og omhyggeligt til Menneskehedens Gavn. Kun frembringe Ting som har virkelig gavnlig Værdi, og kun tage det Hensyn at gøre det saa smukt, godt og nyttigt som muligt. Intet ødelægge, sørge for at intet gaar til Spilde af de Ting som er gavnlige for Menneskene."

Nej — selv en udmærket Far vil formane sin Søn til at udføre den Gerning, han vælger efter Lyst og Evner og Hensyn til god Indtægt, — udføre den med Omhu og Flid og Ærlighed, fordi det nu engang fører længst frem til en indflydelsesrig og indbringende Stilling, og fordi Religion og Moral og personlig Selvrespekt fordrer disse Ting. Men selv de dybeste Motiver, som vil lægge sig for Dagen i denne gode Faders Ord, vil være Kærligheden til den personlige Ære — og til den personlige Fordel.

Det langt dybere Motiv: Arbejdet for hele Menneskeheden, den dybe Ansvarsfølelse for Arbejdet, fordi hver Værdiforøgelse gavner os alle, og hver Forringelse er en Sten til paa den Byrde af Lidelser og Savn som tynger de Elendige paa hele Jorden, — den verdensomspændende Solidaritetsfølelse, — alt det er saa vidtfavnende stort og saa fjernt at det fortoner sig som Himmelen — til blaa *Idealisme*, overspændt Fantasteri. Og den Far, som sagde sligt til sin Søn, vilde sikkert faa liden Tak, hvis han ikke samtidig anbragte en klækkelig Arv i Overformynderiet, for hvis Sønnen fulgte Faderens Raad, vilde han rimeligvis ende paa Sundholm.

Carlé.

Den civile Værnepligt.

(Mel.: Ja vi elsker dette Landet.)

Retten sættes, Domme fældes.
Lovens klare Ord
frækt af Judashænder hældes
under Magtens Bord.
Slynglerne i Fængsel sender
Ungdom ulforskyldt. —
Frem I stærke Arbejdshænder,
nu er Bæg'ret fyldt.
Frem I stærke Arbejdshænder,
nu er Urets Bæger fyldt.

Vil I frelse Eders unge,
standse Moders Graad,
lette Faders Tanker tunge,
mød da op til Daad.
Vis jer senespændte Næve,
kræv hvad der er Ret
Da skal Øgleynglen bæve
for Jert Regnebræt
Da skal Øgleynglen bæve
for det fyldte Regnebræt

Pigens friske Perletaarer,
paa Maskinens Staal
danner lange smalle Aarer
Slaa jer ej til Taal!
Kan I se den bitre Smerte
med et roligt Sind,
eller blusser i jert Hjerte
Hadets Flammeskin,
eller blusser i jert Hjerte
Hadets røde Flammeskin.

Retten sættes, Domme falder,
engang skiftes om,
da skal Guldets tro Vasaller
staa for Folkets Dom.
Oprørs røde Flammer brænder,
hævner som forskyldt.
Frem I stærke Arbejdshænder,
nu er Bæg'ret fyldt.
Frem I stærke Arbejdshænder,
nu er Urets Bæger fyldt.

Peter Petersen.

Ce que l'on peut faire hedder en lille Pjece af Jean Grave, udgivet af „Groupe de propagande par l'écrit". Pris 20 centimes. Denne Propagandagruppe har også udgivet to andre Pjecer: Causeries samt „Krapotkine aux ouvriers occidentaux". Jean Grave synes at være den ledende Kraft i denne Propagandagruppe, og hans Adresse er: 9, Rue Edmond-About à Robinson, par Sceaux (Seine).

Socialiseringen.

Albert Jensen: Socialiseringen. S. A. C. Forlag, Stockholm. 247 Sider. 4 Kr.

Jeg bliver glad hver Gang jeg faar en rigtig god Bog i Haanden. Med en rigtig god Bog, mener jeg en Bog, der river Sløret fra Øjnene naar man læser den. Derfor blev jeg ogsaa glad da jeg fik læst Jensens Bog: Socialiseringen. Mange af de professionelle sosialistiske Skribenter boler endnu for meget med Svammel og fede Fraser, er saa opvokset i dette, at de ikke selv kan gøre for det. Endnu værre er det, som saa ofte sker, naar de giver sig af med at behandle Spørgsmaal som de ikke har Kendskab til og kan undersøge, thi et saadant Skrift virker mere skadelig end Modstandernes Fremstillinger. Jensen tilhører i k k e denne Type. Han lader ikke noget flyde med paa god Tro, han er skarpsynet og gennemskuer Fraserne, trænger ind til Realiteterne. Naturligvis kan man diskutere om det er rigtig, hvad han mener, vi nu staar overfor. Men han er en altfor ærlig, for ikke at sige pedantisk Forsker, til at levere en Frase i Stedet for et Bevis. Jensen er instruktiv belærende i denne Bog, ogsaa i sin Kritik. Det er ikke enøjed, nidsk Kritik, ikke Partislavens, men den tænkende Arbejders Forsøg paa at fremstille Spørgsmaalene i logisk Belysning af det Maal, Arbejderklassen kæmper for.

De første Kapitler af Bogen er kristiske, her viser han de Hindringer der stiller sig i Vejen for Arbejdernes Kamp for Frigørelsen. Og han lukker ikke Øjnene for de Hindringer der rejses indefra Arbejderklassen selv „Formyndersocialismen" som han kalder det.

Men den positive Side af Socialiseringen er i Øjeblikket den vigtigste, og til Forstaalse af denne bidrager Jensen ved at fremstille de Forhold der s k a l løses, ogsaa her lukker han ikke Øjnene for Vanskelighederne, men overdriver dem heller ikke. Han angriber de centralistiske Strømninger der er oppe i Tiden, („Staten er Djævelen") og lægger Vægten paa at fremsætte de Initiativer, der er fremsprungne fra Arbejdernes egne Organisationer, og med mere eller mindre Held er realiserende. Han giver positive og indgaaende Oplysninger om den Kamp visse Dele af de engelske Arbejdere kæmper, og han sidder inde med nøje og detailleret Kendskab til de forskellige Landes Forhold og Muligheder.

For den der vil indhente Erfaringer for at kunne danne sig en Mening om Socialiseringen, er Jensens Bog om Socialiseringen af uvurderlig Værdi.

Naturligvis burde den allerede være oversat paa dansk, men saalænge dette ikke er Tilfældet maa enhver interesseret gøre sig Umage med at læse den paa svensk. Just nu da Bedriftsraad og Socialisering diskuteres i de revolutionære Kredse vil Jensens Bog være en god Vejleder.

Amatør.

Den sidste Socialdemokrat.

Af I. I. Ipsen.

Da Socialismen kom frem her i Danmark, først gennem en ærlig Mand, Frederik Drejer, siden gennem en Mand med stort Følge, Louis Pio, begik Statstilhængerne den kolossale Fejl at stemple de socialdemokratiske Arbejdere som revolutionære. Nu bagefter kan enhver se, at Arbejderne var konservative, ja at der den Dag i Dag ikke findes ivrigere Statstilhængere end netop Socialdemokraterne.

Bourgeoisiet har da ogsaa forlængst indrømmet sin Fejltagelse og allieret sig med Arbejderpartiet paa det intimiste i Stedet for at bekæmpe det paa det grusomste, saadan som man oprindelig truede med. Og Arbejderpartiet er selv blevet Storkapitalist; det har sine bedste Mænd siddende i Aktieselskaber, Spekulationsforetagender, helt op i Nationalbankens Repræsentskab. Og de Menige er stadig Lønarbejdere for Kapitalen med Tilladelse til at stemme hvert tredie Aar i streng Overensstemmelse med Statens Grundlov. Der kommer saavist ingen Revolution fra den Kant. De socialdemokratiske Arbejdere er Konservatismens bedste Støtte.

Det er interessant at netop dette Syn paa vor Tids Gennemsnitsarbejder finder vi udtrykt i Moskwa Teserne, Lenins berømte Aktstykke som nu diskuteres i alle Lande. Han skriver om „Arbejdermassernes Uklarhed, deres aandelige Ubeslutsomhed, deres Paavirkelighed af de opportunistiske Føreres Argumenter". Et andet Sted tales der om „Stræberelementer"; et tredie om „Bourgeoisiet indenfor Arbejderbevægelsen"; ja der siges senere ligefrem at Proletariatet lever „i Forstaaelse med Bourgeoisiet." By-Proletariatet i Rusland stemples „kulturelt svagt". Det kan vel ikke vurderes højere hos os hvor næsten hele Arbejderklassen holder paa det bestaaende, medens de dog i Rusland har drevet det til en Revolution, man mene saa ellers om den hvad man vil. Lenin indrømmer i det hele taget, at Intelligensen er størst i Overklasserne, hvad der jo ikke er noget mærkeligt i, eftersom det er der oppe Kulturen længst har haft sit Sæde; Underklasserne er kun Kulturens Lastdyr. Hvorfor er den danske Bondestand gennemgaaende mere kultiveret end Byarbejderne? Simpelt og naturligt fordi Bønderne er kommen først med i de aandelige Bevægelser. Det er noget af vor egen Historie som vi læser i Moskwa Teserne.

At Russerne alt i alt er forud for os, er der Beviser nok paa. En dansk Gennemsnits-Arbejder, altsaa en Socialdemokrat, vil hos os staa ganske uforstaaende overfor selv en lille Ting som den, at man i Rusland kører i Sporvogn og paa Jernbane uden at betale noget for det. Han vil heller ikke kunne fatte den jævne socialistiske Tanke, at der kan arbejdes undtagen for Løn. Han er saa vant til at se sine Tillidsmænd agitere for Bourgeoisiets Pengeinteresser, at han bare ler

dumt naar nogen taler til ham om Pengenes og Skatternes Afskaffelse Den socialdemokratiske Arbejder er politisk Kandestøber, eller rigtigere Kandestøberdreng for de andre; det er haabløst at fortælle ham noget om de Ideer der ligger bag den russiske Revolution. Nej giv ham en Stemmeseddel i den ene Haand og en 10 Krone-Seddel i den anden, det forstaar han. Moskwa Teserne kan han ikke læse, men han kan læse Socialen; han trænger til Stjerne-Bajeren, men den russiske Wodka er ham for stærk; han skal have tyndt Øl, ellers kommer hans aandelige Fordøjelse i Uorden.

Socialdemokraten kan ikke gøre Revolution; han er lovlig undskyldt Men han kan ødelægge en Revolution; og det er det han har gjort i Rusland. Der kan ud af Lenins Teser citeres en Mængde Sætninger som viser, at hans oprindelige Idealisme er bleven fordærvet netop af de russiske Arbejderes Mangel paa Forstaaelse og derfor drevet ind i den socialdemokratiske Tvangspolitik. Han møder med den gamle Traver, Proletariatets Diktatur, der nødvendigvis maa være værre endnu end Zarens Diktatur; han har sat Centralisation paa Programmet, stik imod den revolutionære Decentralisationstanke fra 1789; han er gaaet med til at drive Politik, ligesom Bourgeoisiet; han beholder den militære Diciplin, fordi han indser, at Arbejderne ikke er modne til at kommandere sig selv; han sætter Aviser og Forlag under Censur og udtaler selv den dybeste Foragt for Socialdemokratiets Aandsvirksomhed og for det „gule Internationale“ som det nu tilhører; han bruger ligefrem Udtrykket „de gule Socialdemokratiske Partier“. Men hvor nødigt han er gaaet paa Akkord med disse Skruebrækkere fra 1914 ses af, at han Gang paa Gang fremhæver, at alle disse Indrømmelser til det socialdemokratiske Pøbelinstinkt er kun en Overgang, og at bagved ligger stadig Idealet den 'rie Kommunisme.

Man kan udtrykke Situationen saadan: det konservative Socialdemokrativ har været den russiske Revolution for stærkt. Og man kan heraf uddrage den Lære, at det vil ganske sikkert ogsaa være for stækt for de Revolutionære her i Danmark — foreløbig. For lad et Slægtled af disse Agenter for Bourgeoisiet gaa i Graven, lad disse Antisocialister dø ud — saa er Tiden inde. *Med den sidste Socialdemokrat forsvinder den sidste der tænker som Lønarbejder og Statslem.*

Hjælp os at udgive Den røde Krig!

Carlé	4.00
E. R. M.	11.00
Poul Widø	1.00
Harald Hansen	1.00
J. Halbæk	1 00
J. v. L.	3.00
Aksel Mikkelsen	5.00
R. Hjorth	2 00
Carl Thomsen	6.00

Kbhvn. d. 30/2 21.

Ekspeditionen.

Værnepligten.

Det der giver mig Anledning til at skrive om dette Emne er Georg Jensens Artikel: 5 Aars Kamp mod den tvungne Værnepligt i Danmark. Georg Jensen skulde ikke give sig til at ramme Pæle igennem, naar han ikke har et fast Underlag, han risikerer ellers at Pælene synker.

Jeg er ikke Tilhænger af Proletarmilitarismen, men er dog alligevel Militærnægter. Hvorfor jeg ikke er Tilhænger af nogen som helst Militarisme, er fordi, jeg kæmper for Arbejderklassens Frigørelse. Militarisme fører Diktatur med sig, derfor bekæmper jeg den. Jeg er selv Frihedsmenneske og vil derfor hverken diktere eller dikteres.

Jeg er heller ikke Tilhænger af nogen som helst af de kristelige Moralbud. Er der nogen, der slaar mig paa den ene Side af Hovedet, vender jeg ikke den anden til. men jeg slaar igen. Det har jeg altid gjort og det vil jeg blive ved med, hvem det saa end har været, der har forsøgt paa det eller vil forsøge det.

Skal vi til at tale om de konsekvente Antimilitarister, saa synes jeg ikke vi skal tale for højt, thi paa nogle faa Stykker nær, er det konsekvente jo gaaet af Medlemmerne i København. Jeg tror Foreningen skulde se at faa Navneforandring, for Navnet er jo i fuldstændig Modstrid med Medlemmernes Optræden. Hvordan kan man baade være Antimilitarist og Militarist paa engang? Det minder mig om forhenværende Minister Munch, der baade var Antimilitarist og Krigsminister paa en Gang Han kaldte sig ikke konsekvent, men det kalder I jer. Det er meget inkonsekvent at slagte sine uvidende Medmennesker, enten det saa foregaar i Kapitalismens eller i andre Diktaturformers Navn. I rammer ikke Kapitalisterne naar i kæmper med deres Lejesvende. De russiske Arbejdere kæmper ikke mod de engelske Kapitalister, men mod deres Lejesvende, Kapitalisterne blev klogelig hjemme

Er Verden ikke blodplettet nok? Eller skal der i den kommende Tid flyde mere Blod, Blod der forgæves ofres paa Revolutionens Alter? *Nej! Lad os saa heller være konsakvente Antimilitarister og ikke være Tilbedere af Pavestolen i Moskwa!*

Antimilitarisme og Proletarmilitarisme kan nu engang ikke forenes.

Jeg ved godt at Chr. Christensen og Johs. Nielsen kan forene de to Modsætninger, det er vel derfor, at de vil have de saakaldte „individualistiske“ Militærnægtere smidt ud af „Foreningen for konsekvente Antimilitarister“? Jeg tillader mig at spørge: „Har en individualistisk Militærnægter ikke gavnet Arbejderklassen ligesaa meget som en „altruistisk Militærnægter“?

Jeg kan ikke se andet end, at deres Agitation har været ens. Jeg synes at Chr. Christensen og Johs. Nielsen skulde se sig lidt for, inden de forsøger et Stykke Muldvarpearbejde, thi i maa ogsaa regne med Militærnægtere i andre Byer.

Men hvad, Bolschevikerne har jo taget Patent paa at være de eneste Antimilitarister? Hvad er Pligt andet end et Ord, der bliver brugt af det kapitalistiske Samfund Arbejderne har Pligter, men Kapitalisterhar ingen.

Jeg har heller ingen Pligter over for nogen, ligesaa lidt som der er nogen, der har Pligter over for mig.

Jeg kæmper ikke mod Kapitalismen, fordi Pligten kalder, men for di jeg føler at der sker en stor Uretfærdighed mod de Undertrykte, det er Følelsen som kalder og ikke andet.

Jeg anerkender hverken Værnepligten over for Kapitalismen eller over for Arbejderklassen, men jeg kæmper for Arbejderklassen af fri Vilje, og dette er vel ligesaa godt som at kæmpe af Pligt over for sin Klasse.

Pligten er det samme som: „*Du skal*“, men Følelsen siger: „*Jeg vil*“!

Frigørelse sker ikke ved Magt men ved Oplysning, og vi marchere frem med Kundskabsfanen hævet højt over os.

Det er Oplysning vi vil!

Aksel Mikkelsen, Aarhus.

Digte.

Solstrejf og Skygge. Digte af Gunnar Boie Rasmussen.

En ung Maskinarbejder har udsendt en lille Samling Digte med ovennævnte Titel.

Efter min Formening er det Solstrejf helt igennem, naar man er 16 Aar, ser man ikke Skyggen — idet mindste ikke naar man skriver Digte. Rasmussen har en for sin Ungdom ret udviklet lyrisk Sans, og man føler, naar han ikke deklamerer om Ting som, saa mange andre bedre har deklameret, at der er Nynnen og Sang i hans Bryst, som rigtignok endnu ikke er hærdet af Sol eller Kulde. Der er Ting Rasmussen burde skamme sig for at vise frem, Ting som f. Eksempel „Brevet“, som er elendigt baade hvad Rytme og Indhold angaar. Men naar han besynger den blaaøjede Veninde, nynner man Tipperarystancerne med, og den viser, at der er Lyrik i hans Sjæl

Interesserede kan ved Henvendelse til Forf., Adresse: Vølundsgade 30, 2.. København L., faa Digtsamlingen.

A.

Lykken.

Under lang Kamp og St Menneskeheden organiseret stadig højere Former — ville det — ja uden at vi I denne Epoke, som stra over Hundredtusinder af A Samfundet mere og mere fr ment, men denne Udvikling maatte Individet betale m Lykke.

Takket være denne Udvikl det menneskelige Samfund sig til høj Indsigt og uhyre og har endelig naaet det hvor Menneskeheden vaagn Bevidsthed om sit eget Liv; begynder efter alt at døm anden Epoke, en ny Æra, hvilken Menneskeheden selv sig sit Maal og anvender møjsommeligt erhvervede goder til det eneste fornuftig maal, som gives og kan giv at højne Individernes Velfær hvilken Mennesket, som hid Kulturens Træl og Nar for s Værk, begynder at blive He Mester.

Vor Ulykke er altsaa ikk at vi har for megen Kultur at vi endnu har for lidt.

Det skal ikke hedde „tilba Naturtilstanden“, men: „frem den fulde Kultur“.

Menneskets Idealer kan ku keliggøres ved Kulturens Hjæ alle vore Kræfter maa helliges skridtet. Selv den, der ikke dette Haab, vil finde Men livets højeste Tilfredsstillelse bejdet derfor

Thi: Ikke Maalet, men Vejen Tilstanden, men Tilblivelsen; Besiddelsen, men Tilegnelsen stadige Stræben fremad:

Det er Lykken. Müller

Ansvarlig overfor Presseloven Carl Willumsen

Nationaltrykkeriet, Københav